

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 5077

Doknr.
249664

Dato
08-06-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 11. maj 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 478 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 478:

”Vil ministeren kommentere debatindlægget ”Systemet forvalter, som var det en naturlov, at far altid er mindre vigtig end mor” bragt i Information den 18. februar 2020 omhandlende ligestilling mellem kønnene i samværssager, og vil ministeren - med bidrag fra ligestillingsministeren fsva. den ligestillingsmæssige vinkel - redegøre for, hvad regeringen vil gøre ved de udfordringer, der er?”

Svar:

Jeg er naturligvis enig i, at det ikke er en naturlov, at far er mindre vigtig end mor, og det er da heller ikke afsættet for den familieretlige lovgivning. Derimod afspejler den en udvikling over tid, hvor der i stadig højere grad er kommet fokus på det ligeværdige forældreskab og forældrenes fælles ansvar for barnet. Det fremgår da også direkte af forældreansvarsloven, at afgørelser efter denne skal træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet. Forældreansvarsloven er således ikke en ligestillingslov, men en lov der først og fremmest har fokus på barnets bedste. Derfor skal der ved behandlingen af sagerne ikke tages mere hensyn til den ene forælder end den anden, men kun til hvad der vil være bedst for barnet i den konkrete sag.

I forlængelse heraf kan jeg oplyse, at det fremgår af § 19 i forældreansvarsloven, at barnets forbindelse med begge forældre søges bevaret ved, at barnet har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos. Afgørende for vurderingen af omfanget af samværet er, hvad der er bedst for barnet, jf. § 4 i forældreansvarsloven. Afgørelser om samvær skal således træffes ud fra en belysning af barnets perspektiv og skal efter lovens § 1 medvirke til at sikre barnets trivsel og beskytte barnet mod vold eller anden behandling, der udsætter barnet for skade eller fare. Dermed er der ikke tale om, at forælderen har en ret til samvær, som går forud for hensynet til barnet, ligesom der ikke tages mere hensyn til den ene forælder end den anden.

I artiklen anføres det, at bopælsforælderen ensidigt kan bestemme, hvor barnet skal bo, og at bopælsforælderen ved afholdelse af ferie kan inddrage barnets samvær med samværsforælderen.

Et barn har ret til ferie med begge sine forældre. Selvom det ikke er muligt at regulere bopælsforælders forhold, så er realiteten, at bopælsforælders forhold bliver reguleret af en afgørelse om samvær. Bopælsforælderen kan ikke frit placere sin ferie med barnet i ferie- og helligdagsperioderne, idet ferien skal placeres under hensyn til, hvornår barnet er på ferie med samværsforælderen. Hvis bopælsforælderen vil placere

sin ferie med barnet uden for almindelige ferie- og helligdagsperioder på en sådan måde, at det går ud over barnets samvær med samværsforælderen, og der ikke kan opnås enighed mellem forældrene om dette, skal bopælsforælderen søge om bortfald af det samvær, der falder sammen med den ønskede ferie.

I forhold til en bopælsforælders flytning af barnets adresse, så skal den varslingsregel, som også omtales i debatindlægget, motivere forældrene til at orientere hinanden om flytning indenlands eller til udlandet i god tid, inden flytningen skal finde sted, sådan at de får mulighed for at drøfte, hvordan kontakten til barnet opretholdes efter flytningen. Manglende opfyldelse af varslingspligten kan ikke sanktioneres, men vil kunne indgå som et moment blandt flere i en eventuel stillingtagen til barnets bopæl eller ændring af forældremyndigheden over barnet. Det er den forælder, der flytter, der skal godtgøre, at varslingsfristen er overholdt.

I min optik tager de gældende regler i forældreansvarsloven således afsæt i det helt rigtige hensyn – nemlig hensynet til barnets bedste og barnets behov.

I forhold til den ligestillingsmæssige vinkel på den vedlagte artikel, der henvises til i spørgsmålet, har jeg indhentet bidrag fra ligestillingsministeren, som har oplyst følgende:

”Ud fra en ligestillingsmæssig vinkel, er det centralt, at mødre og fædre har lige mulighed for aktivt at deltage i forældreskabet og tage del i barnets dagligdag og behov.

Det følger af ligestillingsloven, at ingen må udsætte en anden person for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af køn. Dette forbud gælder også for offentlige myndigheder, der skal administrere regler m.v. i overensstemmelse med forbuddet.

Jeg har på vegne af regeringen den 26. marts 2020 fremsat et lovforslag, der skal sikre, at offentlige myndigheder m.v., når de sender digital post, som indeholder meddelelser om et barns forhold, som er rettet mod begge indehavere af forældremyndigheden over et barn, skal sende den digitale post til dem begge. Lovforslaget skal således understøtte, at fædre og mødre er ligestillede forældre.

På grund af Corona-situationen er behandlingen af lovforslaget imidlertid udsat og forventes genfremsat i Folketingets næste samling. Det vil dog ikke få betydning for, hvornår lovforslaget forventes at træde i kraft.”

Med venlig hilsen
Astrid Krag